

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGE AUBIOL

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΡΑΤΑΠΛΑΝ

'Ο καλλιτέχνης κ. Βομβαρδιέ.

'Απελπισία είχε πάσει τον δήμαρχο και τους δημοτικούς συμβούλους της επαρχιακής πόλεως Μπεσερέλ...

'Ένα ζήτημα σοβαρό απασχολούσε τα μυαλά τους, κάμποσες βδομάδες τώρα... Συμβούλια και κόντρα συμβούλια... Ζωηρό κουβεντολόδι, τρικουβέρτο βρισίδι και μπιστοτυνιές συχνά-πυκνά...

Κι' όμως το ζήτημα έμενε άλυτο!... Τί έτρεχε, λοιπόν;... Τί τους απασχολούσε τόσο;... Είχαν μανείρα τα κορμά τους απ' το άλυτο το ζήτημα. Είχε καλλιέργει η γλώσσα τους απ' την άκουραστη φλυαρία κι' απ' τις άτελειωτές τους πάρες... Βαρέθηκαν πειά τη ζωή τους και βρισκόντουσαν στά πρόθυρα της τρέλλας...

Μά τί έτρεχε, επί τέλους; 'Ιδού, κύριοι, τί έτρεχε:

Στό προαύλιο του δημαρχείου, επάνω σ' ένα φραίο βάθρο, βρισκόταν τοποθετημένος πρόσωρινά ο δόξασμος μαρμάρινος άνδριάς του ένδοξου συγγραφέως Φρειδεβούργου Ραταπλάν... Και μάλλαν άναμεταξύ τους, τόσες μέρες, οι σύμβουλοι γιατί δέν συμφωνούσαν πού έπρεπε νά τόν στήσουν: Στήν κεντρική πλατεία ή στά πρόθυρα της πόλεως, πρὸς τὸν σιδηροδρομικό σταθμό;...

Αυτή ήταν η άλυτη άπορία τους!...

Μιά μέρα, πρωί-πρωί, μαζεύτηκε στήν αίθουσα τῶν συνεδριάσεων του δημαρχείου δόλοζηρο τό δημοτικό συμβούλιο... Τους προσκάλεσε απ' την προηγούμενη μέρα ο δήμαρχος, κατεπειγόντως, γιά μιá έκτακτη — και τελευταία πειά — συνεδρίαση.

Θά λάβαιναν όριστική άπόφαση, μά όποιαδήποτε, επί τέλους, άπόφαση γιά τό στήσιμο του άνδριάντα.

'Αυτοί οι σύμβουλοι δηλ νύχτα, απ' τη συγκίνηση και την προσδοκία, ώπλιζαν τό μυαλό τους με άγράντατα επιχειρήματα, ο καθένας γιά την άποψή του... Μά τό πρωί, σάν πλήθυσαν απ' τό κρεβάτι και ντύθηκαν νευρικοί, σκέφτηκαν ψυχραιμότερα και ώπλισαν και τά χέρια τους με τεράστιες μαγκούρες...

Μαζεμμένοι τώρα στό δημαρχείο, περιμεναν τόν δήμαρχο νά κάνει την εμφάνισή του... Φάνηκε κάποτε κι' αυτός, μαζί με κάποιο πρόσωπο παράξενα ντυμένο. Τό κεφάλι του έμοιαζε με νεκροκεφαλή, βιδωμένη στόν ψηλόλιγγο σάν χήνας λαϊμό του...

'Όλοι γύρισαν με έκπληξη τά βλέμμάτα τους και κούταξαν τόν δήμαρχό τους και τόν περιεργό, άγνωστο σινωδό του...

Τους πλησίασε ο δήμαρχος, έβριζε στις μαγκούρες τους ματιές άγειμμένες και τούς ελε με φωνή άπότομη:

— Κύριοι... 'Αφήστε σέ μιá γωνία του δωματίου τά χοντροξόδινα επιχειρήματά σας κι' έλάτε πάλι στό τραπέζι, γιά νά τά πούμε ψήχραμα ένα χεράκι... Δίχως αυτό τό μέτρον άσφαλείας, συζητήσι δέν έχει... Άνω τη συνεδρίαση άμέσως, άν έξακολουθείτε νάχετε στά χέρια σας αυτά τά ροζιμισμένα ροπαλά...

'Έσκυψαν τό κεφάλι οι σύμβουλοι, παράτησαν σέ μιá γωνία τις μαγκούρες πού βαστούσαν, τριγύρισαν τόν δήμαρχό τους και άρχισε ή συνεδρίαση!...

Πρώτος έλαβε τόν λόγο ο αινιγματικός εκείνος ξένος... 'Όλοι κρεμάστηκαν απ' τά χείλη του, καθώς μιλούσε, και καρπούσαν την άνάσα τους... Κι' αυτός, άργοζουώνοντας τις μουστάκες του, τούς ελε αυτά τά λόγια:

— Κύριοι... Τόσες μέρες συζητείτε γιά τόν τόπο, τόν πού κατάλληλο απ' όλους, πού θά στηθή ο άνδριάς του ένδοξου συμπολίτου σας Φρειδεβούργου Ραταπλάν... 'Οι άλλοι μοσι γανγίζετε ύπέρ του σιδηροδρομικού σταθμού... Κι' έχετε δίχο βλοι σας!... 'Εγώ θά βρω μιá μέση λύση... Θά τόν στήσετε άνάμεσα στή λεωφόρο πού πάει απ' την πόλι στό σταθμό!...

Στήν άρχή δέν μίλησε κανένας... Μά πετάχτηκε ο δήμαρχος και ελε στόν άγνωστο οήτορα:

— 'Ισα-ίσα έδω τό μπλέξιμο ξανά, σεβαστό μου μάιτρο, 'Α, ναι... Ξέχασα... Παρντόν!... 'Επιτρέψτε μου, κύριοι, νά σας συστήσω τόν κ. 'Αννίβα Βομβαρδιέ, τόν περιφημο διακοσμητή και ζωγράφο... Τό γούστο του μάς έγνώρινα γιά την καλύτερη λύσι τού ζήτηματος πού μάς απασχολεί. Λοιπόν, μάιτρο: 'Αν τόν στήσουμε καταμεσής στή λεωφόρο, κατά πούθε θά κιντάνά ο άνδριάντας;... Κατά την πόλι ή κατά τόν σταθμό;... — Μά... κατά τόν σταθμό, μουμυούρισε ο μάιτρο.

— Κατά τόν σταθμό; Ξεφόνισε ο δήμαρχος. Και θάχη τά νάτα του γυρισμένα, περιφρονητικά και άναδέστατα, στήν πόλι, στή γενέτειρά του;... Στήν πόλι πού τόν άνάδειξε και τόν σπουδάσε;... Ξέρεις τί ήταν ο Ραταπλάν;... 'Ένας τρισάθλιος πλανόδιος αλήτης, πού σταύρωνε τις κοπέλλες, στό πάρα και στόν περπάτο, ν' άγοράσουν ζουζούνια τεχνητά, με λάστιχο κρεμασμένα στήν άκρη μάς βέργας... Και Ξέρεις τί έκανε κατόπιν;... Μάζευε τ' άποσιγάρα, μεθοκοτούσε στις ταβέρνες και θά τίνανε τά πέταλα αλκοολικός, άν δέν τόν στέλναινε στό Παρίσι νά σπουδάση, με κοντύλι τού δήμου...

... Ναι, δέν λέω, μάς έβγαλε άσποροφόσους... 'Έγινε σπουδαίος συγγραφέως... Μά πάλι θά ήταν άχαριστία του νά τόν βλέπουμε κάθε πρωί, με τις πλάτες του γυρισμένες πρὸς την πόλι...

Φωνές έπιδροκμασίας και άρεκτά χειροκροτήματα ύποδέχτηκαν τις τελευταίες φράσεις του λόγου του δημάρχου... Μά μόλις κάθισε αυτός, σάν ινδιάνος φουσκωμένος, πετάχτηκε όρθιος ο μάιτρο και ξεφώνισε με νευρικές κινήσεις:

— Και εινε ευγενικό, εινε σωστό νά στρέψη τά νάτα του στό σταθμό, κιντάντας πρὸς την πόλι σας;... Και τί θά πουν οι Ξένοι;... Αυτή εινε η πασιγνώστη ευγένειά σας;... 'Η ξεκουστή λεπτότης σας στους Ξένους και περαστικούς;... 'Η φημισμένη σας φιλοξενία;...

Σταμάτησε λιγάκι ικανοποιημένος απ' τη ρητορική του και κούταξε με βλέμμα θριαμβευτικό την ήλιθα συγγένιστρο γύρω του.

'Όλοι τους, κι' αυτοί άκόμα πού λίγο πριν χειροκροτούσαν τόν δήμαρχο, βρήκαν τώρα πός είχε δίχο ο ζωγράφος... 'Αρχισε λοιπόν μιá δχλαγωγή πού ξεκούφρισε τ' αυτά τού άνθρώπου... Σημάθηκε πάλι ο μάιτρο, τούς έκανε νόημα νά σωπάσουν και τούς ελε μ' ένα χαμόγελο αινιγματικό στή φάτσα:

— 'Ησυχία, κύριοι, και κοντεύουμε νά φτάσουμε στή λύσι... 'Όταν μοι πρωτομίλησε ο κύριος δήμαρχός σας γι' αυτό τό φλέγον ζήτημα, μοι έξήγησε συγχρόνως και όλες τις διχόνειες και τις άναποδιές σας... Συγγνώμη... μά έτσι εινε... Καίρὸ τώρα ξεφωνίζετε: Νά τόν στήσουμε στήν 'Άλφα πλατεία! Φωνές, κακό, άντάρα... Γιατί στήν 'Άλφα κι' όχι στή Βήτα;... Γιατί στή Δέλτα κι' όχι στή 'Εψίλον;... 'Α σ υ μ φ ω ν ί α π ρ ὶ τ ῆ !

... Ρίξαιτε τότε κλήρο και βγήκε τ' όνομα της Θήτα πλατείας... 'Ωραία, μά δέν τελειώσε τό ζήτημα!... Γιατί;... Γιατί τσακώθηκαν μεταξύ τους οι κάτοικοι τῶν σπιτιῶν πού βρισκονται δόγωνα σ' αυτή, την τεζερή τη Θήτα, πλατεία!... Φωνές, κακό, άντάρα... Γιατί νά κιντάνε στό μαλακόσι του Δείνα ο άνδριάντας κι' όχι στό δικό μου;... Γιατί ο συμπολίτης μάς ο ένδοξος και περιδούτος Ραταπλάν, νά χαμογελάει κάθε πρωί στή γυναικα τού Τάδε μασκαρά, κι' εγώ ν' άντικρίζω γιά γουρι τις πλάτες και τά νάτα του;... Γιατί έτσι κι' όχι αλλιώς;... Γιατί αυτός κι' όχι εγώ;... 'Α σ υ μ φ ω ν ί α δ ε υ τ ε ρ η !

... 'Ησυχίστε λοιπόν, κύριοι, και βρήκα εγώ τη λύσι... Ναι... Καθὸς σας βλέπο και με βλέπετε...

Σκούπος τόν ιδρώτα απ' τό γυμνό, σάν σκελετού, κρανίο του κι' έφερε ολόγωνα τά βαλουλά του μάτια... Θριάμβευε άκόμα μιá φορά! 'Όλοι τόν έδελπαν θαμπωμένοι...

Κι' άφού ξερόβηξε μιá-δύο φορές, κι' άφού ξεροκατάπαι, τούς φώναξε με μιá κραυγή νίκης και πεποθήσεως:

— Λοιπόν... Τό βρήκα, κύριοι!... Μην πονοκεφαλάτε... 'Ο άνδριάντας τού πανένδοξου συμπολίτου σας, τού εκλαμπροτάτου φωστήρος τῶν Γραμμάτων, άειμνήστου και μακαρίτου Φρειδεβούργου Ραταπλάν, θά στήθη κοντά στό σταθμό... 'Όταν έρχεται τό τραίνο, θά κιντάνε πρὸς τόν σταθμό κι' οι ταξειδιώτες θά τόν καμαρώνουν χαμογελαστόν κι' όνειροπόλο... Και καμαρώνοντας αυτόν, θά μακαρίζουν και τούς συμπολίτες του, έσας δηλαδή, γιά τη μεγάλη σας τιμή νά τόν έχετε πατριώτη!...

... Μόλις τό τραίνο φήγει, ο ένδοξος συμπολίτης σας θά στρέψη πρὸς τη γενέτειρά του και τό γλυκό χαμόγελό του θά σας χαιρετά προσάρα... 'Όθαια σάν νά σας λήη 'ευχαριστώ' γιά όσες θυσίες κάνατε γιά την άνάδειξη και τις σπουδές του!...

... 'Ε;... Τί λέτε;... Δέν εινε μεγαλόπνοο τό σχέδιό μου;... Δέν ικανοποιεί όλων τις άπόψεις;...

'Αλλοίμονο... Κανένας δέν μιλούσε. 'Όλοι τόν κούταξαν παράξενα, άλλοι σάν ήλιθιοι και άλλοι ειρωνικά... Κι' ένας μανάχα σύμβουλος ρώτησε με δειλία:

— Μόνος του, αγαπητέ μου μάιτρο, θά στριφογυρίξη ο άνδριάντας;

— 'Όχι, βέβαια, απάντησε ο μάιτρο... Θά κινή ο δήμος ένα μικρό κοντύλι, έναν μισθάκο μέτρο, γιά τόν ύπάλληλο πού θά στριφογυρίξη την κινητή βάσι του άνδριάντα, τότε

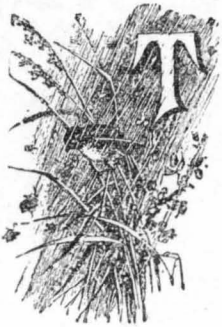
— Σταύρωνε τις κοπέλλες ν' αγοράσουν ζουζούνια!..

— Μόνος του θά στριφογυρίξη ο άνδριάντας;

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΕ'

Α λόγια τους αυτά, έπεισαν τέλος τη Λαΐδα, την οποία άλλωστε κανέναν ιδιαίτερος δεσμός δεν συνέδεε πλέον με την 'Αμβρακία.

"Έκανε λοιπόν γρήγορα—γρήγορα όλες τις σχετικές προετοιμασίες, κληροδότησε στο Δήμο της 'Αμβρακίας όλη την περιουσία του Ασωνίδη, άνωχαιρέτης τούς φίλους και τούς γνωστούς της κ' έφυγε για να ξαναγορίσει στην πόλη, με την οποία ήταν συνυφασμένο το όνομά της.

'Ο γυρισμός της Λαΐδος στην Κόρινθο ήταν ένας θρίαμβος που δεν περιγράφεται. Πραγματική αποθέωση.

"Όλος ο λαός, με τους επαυρούς και τους Πριτάνεις έπλη κενόφρων, είχε μαζευτεί στην προκυμαία και μόλις φάνηκε το καράβι, άρχισε να την χειραιά με ζητωκραυγές, που άντηχούσαν ως τα γειτονικά χωριά. Κι' όταν η Λαΐς βγήκε απ' το καράβι και πάτησε στην προκυμαία, την έδωσαν να καθήσει σ' ένα θρόνο που είχαν φτιάξει επίτηδες γι' αυτήν, στολισμένο με μύρτα και τριαντάφυλλα και τη μετέφεραν έτσι θριαμβευτικά στο ναό της 'Αφροδίτης. 'Εκεί την περιέμεναν μαζεμένες όλες η Ιέρειες κ' όλες η έταίρες της Κορίνθου.

"Η μεγάλη Ιέρεια την έστειλε μ' ένα χρυσό στεφάνι κ' απήγγειλε μιά εύχρηστική προσευχή στην 'Αφροδίτη, που είχε ευδοχήσει να ξαναφέρει στην Κόρινθο την πανόρθια προστατευομένη της.

Τρία μερόνυχτα οι Κορίνθιοι πανηγύριζαν για το γυρισμό της Λαΐδος με μεγαλοπρεπείς γιορτές, που είχαν οργανώσει προς τιμήν της.

Την εποχή αυτή, η Λαΐς ήταν τριαντατριών χρόνων κ' η όμορφιά της δεν είχε χάσει τίποτε απ' τη λάμψη της. 'Ηταν πάντοτε όμορφη, με γραμμές αρμονικές, με δρασεωτάτη επιδερμίδα, η όμορφοτερη, η γοητευτικότερη κ' η πιο πνευματώδης γυναίκα της εποχής της.

Μόλις βρέθηκε στην Κόρινθο η Λαΐς, μέσα στο σπίτι της, στους κοσμοξυκουσμένους κήπους της και στο περιβάλλον, για το οποίο ήταν πλασμένη, ξανάρχισε την παλιά ζωή της.

Περνούσε τα βράδια της διασκεδάζοντας με την πιο διαλεχτή συντροφιά και δεν έπαυε να κάνει διάφορες αγαθοεργίες υπέρ του λαού, που την αγαπούσε με φανατισμό.

"Η καλοσύνη της, η φιλανθρωπία κ' η αυταπάτη της, ήταν παροιμώδεις.

Κάποτε φώναζε έναν απ' τους καλύτερους υδραυλικούς της Κορίνθου, για να της έπισκευάσει τις βρύσες των κήπων της. "Η

'Ο λαός της Κορίνθου, έτοιμαζόμενος να ύποδεχθή τη Λαΐδα.

προς την πόλη και τότε προς το τραίνο...

Μά δεν πρόλαβε να πη άλλα... "Έξαιλος ο δήμαρχος τινάχτηκε επάνω, σαν να τον δάγκασε όχιά... Κτύπησε την διήγουρι σαν δραπέτης του φρενοκομείου και ούρλιαξε κατάμουτρα τους:

— 'Αρκετά, κρύοι!... 'Αρκετά... Πολλά μ'ς έφαγε αυτός ο χαρμωρός ό Ραταπλάν... Τό τεμπελόσκυλο!... 'Ο τενεξές!... 'Αρκετά μ'ς ούφρηξε τό χασαπόσκυλο, — κακή ψυχρή του μέρα, — όσο ήταν ζωντανός!... Πεντάρα τσακιστή δεν δίνει πειά ό δήμος, για τό χατήρι του!... Φτάνει που ξοδευτήκαμε και για τόν άνδριάντα του... Μπόσοι βρεθήκαμε και με θάψον και τόν παραγγέλουμε σέ κάτι αιογιόδύτες μαρμαράδες!... 'Αρκετά... Πεντάρα πειά δεν έχει!...

Και πριν προλάβει κανένας να τόν έμποδίσει, βγήκε στο μαλακόνι, φώναζε τόν άντικρινό χίστη και τού ελεπε, δείχνοντάς του τό μαρμαρίνο άγαλμα τού πανένδοξου Φρειδεδοούργου Ραταπλάν:

— 'Άκου, μάστορ-Μιζέλη... Πάρε αυτό τό άγαλμα... Τό άγαλμα, λέω... Ρίχτο στο καμίνι να γίνη ασέστης... Κι' ύστερα παίρνεις τόν ασέστη αυτόν και σοβιτιζεις όλα τ'α... τ'ά ανακουφιστήρια, διάβολε, της πόλεως. Κατάλαβες;...

Ζητωκραυγές κ' έπερφημίες σκέπασαν τ'ά τελευταία λόγια τού δημάρχου. Οι κ.κ. σύμβουλοι είχαν κατενθουσιαστεί με την εδραία του έμπνευσι. Την ώραία, αλλά και τόσο πρακτική!...

δουλειά αυτή κράτησε πολλές ημέρες, στο διάστημα τών οποίων ό υδραυλικός έθλεπε συχνά μέσα στον κήπο μιά απ' τις όμορφοτερες αϊλητρίδες της Λαΐδος. Την έρωτεύθηκε λοιπόν τρελλά και έξ αίτίας της παραμελούσε την οικογένειά του, τη γυναίκα του και τ'α παιδιά του. Στο τέλος μάλιστα πούλησε τό σπίτι του κ' όλα τ'ά υπάρχοντά του κ' άγόρασε ένα πανάκριβο περιδέραιο και μερικά βραχιόλια, τ'ά όποια χάρισε στην όμορφη αϊλητρίδα.

"Έτσι, η γυναίκα του και τ'α παιδιά του βρέθηκαν στο δρόμο, χωρίς στέγη και χωρίς τροφή.

Λίγες μέρες αργότερα, ενώ η Λαΐς περνούσε από ένα δρόμο της Κορίνθου, είδε σέ μιά γωνία μιά γυναίκα με τρία παιδιά γύρω της, να ζητιανεύη. Πλησίασε άμέσως και της έδωσε ένα νόμισμα χρυσό.

"Η Ζητιάνια ανάλυθηκε τότε σ' εύχρηστικές και εύχες:

— Ποιά είσαι σύ, όμορφη μου κυρά, για να ειλογώ τ' όνομά σου; ρώτησε τέλος τη Λαΐδα.

— Είλε η κυρία μας, η Ξακουμένη Λαΐς, της άπάντησε ένας απ' τούς άκολουθούς της έταίρας.

Μόλις άκουσε τό όνομα αυτό, η Ζητιάνια πέταξε μακριά τό χρυσό νόμισμα, γεμάτη θυμό, σηκώθηκε επάνω και ώρμησε με λύσσα προς τό φορείο της Λαΐδος. "Όταν όμως έφτασε κοντά σ' αυτό και είδε, για πρώτη φορά στη ζωή της, την όμορφη και γλυκειά μορφή της έταίρας, στάθηκε σαστισμένη.

— Δεν εινε δυνατόν, Λαΐς, της είλε, εσύ ποιήεις τόσο γλυκειά μορφή, να κρύβης ψυχή κακή και διεστραμμένη. Τι σού χρεωστούσα ώστόσο, εγώ και τ'α παιδιά μου, να βρεθώμε χωρίς στέγη στο δρόμο και να ζητιανεύοιμε τό φρομά μας;

"Εκπληρητή η Λαΐς, την παρακάλεσε να της εξηγήσει τί έσημάναν τ'α λόγια της. Κι' η Ζητιάνια, με δάκρυα στα μάτια, της διηγήθηκε τό θλιβερό πάθημά της. "Ηταν η γυναίκα τού υδραυλικού, που είχε ξετρελλαθεί με την όμορφη αϊλητρίδα.

Μόλις άκουσε την ιστορία της, η Λαΐς της έδωσε τό βαλάντιό της λέγοντάς της:

— Καλή μου γυναίκα, δεν είχα ιδέα απ' όλα αυτά που μου είπες. Πάρε τ'α χρήματα αυτά κ' έλα αύριο στο σπίτι μου. Να πής ότι εγώ η ίδια σέ ζήτησα να παρανοασθής μπροστά μου. Κι' έννοια σου. Θα διορθώσω τό κακό που άθελά μου έγινε άφορμή να πάθης.

Πραγματικά, την άλλη μέρα, η γυναίκα τού υδραυλικού πήγε στο σπίτι της όμορφης έταίρας, μαζί με την μεγαλείτερη κόρη της.

"Η Λαΐς φώναζε τότε την αϊλητρίδα και τη διέταξε να της παραδώσει τό περιδέραιο και τ'α βραχιόλια που της είχε χάρισε ό έρωτευμένος υδραυλικός. "Έπειτα φώναζε τη Βαρκίδα να της φέρη ένα χρηματικό ποσό, τό οποίο έδόθηκε στη φτωχή γυναίκα.

— Έννοιά, της είλε, να επανορθώσω τό κακό που σού συνέβη και να σου εξασφαλίσω ήσυχια και ευτυχισμένη ζωή. Πάρε τ'α χρήματα αυτά για να ξαναγορήσεις τό σπίτι σου και ό,τι άλλο πούλησε ό άντρας σου. 'Αλλά στο έξης θ' άνήκουν όλ' αυτά σέ σένα κ' όχι στον άντρα σου. "Όσο για τό περιδέραιο και τ'α βραχιόλια, τ'α χαρίζω στην κόρη σου. Να της τ'α παραδώσεις την ήμερα που θά παντρευτή. Θάνα τό γαμήλιο δώρο που της κάνει η Λαΐς.

Μιά άλλη φορά πάλι η Λαΐς έκανε κάτι περισσότερο για να σώση έναν έρωτευμένο νέο.

Ζούσε τότε στην Κόρινθο μιά γυναίκα ελεύθερη, όμορφη, αλλά και πολύ χυδαία, η περφημη Γοργώ.

Με τή Γοργώ αυτή είχε έρωτευθεί ό νεαρός Νικίας, γιάς ένός πλουσιωτάτου επαυρού. "Η Νικίας νυχτοξημερωνόταν στο σπίτι της αγαπημένης του και για να ικανοποιή τις ιδιοτροπίες της, ξόδευε αλόγιστα τεράστια ποσά, δημιουργούσε χρέη μεγάλα και άπειλούως να καταστρέψη οικονομικά την οικογένειά του. Για όλ' αυτό, ό πατέρας του αποφάσισε στο τέλος να τόν άποκληρώσει. Μά επενέβη η γυναίκα του και τόν έμποδισε.

— Περιέμενε λίγες ημέρες ακόμα, τού είλε.

— Τόσον καιρό περιέμενα, αποκαθάρθηκε θυμωμένα ό γέρο επαυρούς. Τι έχοιμε να ελιτζοιμε πειά;

— "Εχω μιά τελευταία έλλίδα. Θα ζητήσω τη βοήθεια της Λαΐδος.

— Ποιάς είπες; Της Λαΐδος; ρώτησε Ξαφνιασμένος ό επαυρούς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.